

τὴν ἐν καὶ ἡ κέρη της δὲν ἐθεώρει αὐτὴν ἐπίσης εὐτυχῇ. Δὲν ὠμοίαζε πολλὰς τῶν μητέρων αἵτινες ἐκλέγουσιν ἄνδρας ἀπερισκέπτως διὰ τὰς θυγατέρας των, ὡσὰν ἦσαν δι' ἐνυτάς. Ὑπέβαλε λοιπὸν ἀπλῶς παρατηρήσεις εἰς τὴν νέαν καὶ δὲν τὴν ἐδίαζε μὲν νὰ παραβῇ τοὺς ὅρκους της, πράττουσα οὕτω βαρὺ ἁμάρτημα, τὴν προέτρπεν ὅμως νὰ μὴν ἀναβάλλῃ ἐπὶ πέντε ἔτη τὴν ἀπάντησίν της εἰς τὸν Δημήτριον, μὴ δυνάμενη νὰ προΐδῃ τί ἐν τοσούτῳ ἐνδέχεται νὰ συμβῇ. Ἀλλὰ μάταια ὅλκι αἱ παρατηρήσεις· διότι ἡ νέα ἀπεκρίθη ὅτι καὶ τὸν Γεώργιον ἂν δὲν ἐγνώριζεν, ἦτον ἀδύνατον νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ τὸν Δημήτριον, καὶ ὅτι, ἂν ἀφοῦ ἐγίνετο εἰς αὐτὴν πρότασις γάμου ὅχι ἀπὸ τὸν Δημήτριον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοκράτορα, ἀπάντηα τὸν Γεώργιον, εἰς τοῦτον μόνον θὰ ἐδίδοι τὴν καρδίαν της. Ἡ φιλόστοργος μήτηρ δὲν ἀντέτεινεν· ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν ὅτε ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Δημήτριος, ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τινὰ γειτόνισσάν της, καὶ διὰ πολλῶν περιφράσεων καὶ προφάσεων εὐγενῶν ἀπέλυσεν αὐτόν.

Ἐὰν ἐνοήσετε ἀρκετὰ τὴν σύντομον περιγραφὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Δημητρίου, θὰ ἴδετε ὅτι ἡ ἀλαζονεία ἦτον παρ' αὐτῷ ἰσχυροτέρα τοῦ πάθους τοῦ ἔρωτος. Εὐκόλον ἄρα νὰ φαντασθῇτε τὴν ἀγχνάκτησίν του· τί νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς φίλους του διὰ τὴν ἄρνησιν αὐτῆς; ἐσύμφερεν εἰς τὴν φιλαυτίαν του νὰ κηρύξῃ ὅτι ἀπερρίφθη ἡ πρότασίς του; Ἐρχισε λοιπὸν νὰ λέγῃ ὅτι ἀφοῦ εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν Ἑλένην, τὴν εὗρισκεν ὀλιγώτερον εὐμορφον ἢ ὅσον τὴν ὑπέθετεν. Ἐπειδὴ δὲ, ἐξαισίου ὄντος τοῦ κάλλους της οὐδεὶς ἐπίστευε τὰ λεγόμενα, προσέθεσεν ὅτι συνδιαλεχθεὶς μὲ αὐτὴν, εἶδεν ὅτι ἐστρεῖτο πνεύματος· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὴν πρόφασιν αὐτὴν οὐδεὶς ἐπίστευεν, ἥλλαξε μέτωπον. Δὲν ἔλαγε μὲν πλέον τίποτε, ἀλλὰ δι' ἐμφαντικῆς τινος σιωπῆς, μᾶλλον τῶν λόγων ἐπιβούλου, ἐφανέρονεν ὅτι διὰ λόγους ἰσχυροὺς ἀπέφευγε τὸν γάμον· ὅτι ἀπ' αὐτὸν ἐκρέματο, ἐὰν ἤθελε καὶ ἄνευ τοῦ γάμου νὰ εἰσχωρήσῃ, ἀλλ' ὅτι ἀπεστρέφετο τοὺς εὐκόλους ἔρωτας, ὅτι δὲν ἐνόει τφόντι ποία μωρὰ ἰδέα ὤθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ λάβῃ συμπάθειαν διὰ τὰς δύο ἐκεῖνας γυναῖκας, αἵτινες ἦσαν ἄξιαι καταφρονήσεως καὶ ἐξορίας, ὅπως καὶ οἱ πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν καταδικασθέντες συγγενεῖς των. Εἰς τοιαῦτα ψεύδη καταφεύγων καὶ ταῦτα ἐπαναλαμβάνων, κατώρθωσε νὰ διαδώσῃ ὅτι ἐπειδὴ ἀπῆλκυσε τὰς χάριτας τῆς Ἑλένης καὶ ἄνευ γάμου, ἀπέκρουε πλέον αὐτὴν. Συνέτρεξε δὲ εἰς ταῦτα καὶ ἡ ὑπηρετίς τῆς Ἑλένης, ἥτις ἀποροῦσα διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως κυρίου τόσῳ πλουσίου, εἶπεν εἰς αὐτόν νὰ μὴ ἀπελπίζεται. Ἡ ὑπηρετίς δὲν εἶχε βεβαίως κακὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἠλπίζε διὰ τούτου νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ διαπραγματεύσεις τοῦ γάμου.

Διετῆρει ἄρα ὁ Δημήτριος πάντοτε ἐλπίδα τινὰ· ἀλλ' ὅτε ἔμαθεν ἀπὸ τὴν ὑπηρετίδα τὰ περὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τὰ περὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ μανδουλίου, ἐγένετο ἔξω φρενῶν ἡ ζήλοτυπία του δὲν εἶχε πλέον ὄρια, καθ' ὅσον δὲν προήρχετο ἐξ ἔρω-

τος, ἀλλ' ἐκ τῆς ιδέας ὅτι καταφρονήθη. Εἶναι δὲ ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι οἱ ἐξ ἔρωτος ζήλοτυποι ἢ διατηροῦσιν ἐλπίδα τινὰ, ἢ ἐὰν ἀπελπισθῶσι δὲν παύουσι σεβόμενοι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας των, δὲν κατηγοροῦσιν αὐτό, ἀλλὰ μέμφονται ἑαυτούς· ἐνῶ οἱ ἐξ ὑπερηφανίας ζήλοτυποι, κατασπαράττουσι διὰ συκοφαντιῶν τὴν ὑπόληψιν τῶν ταλαιπώρων γυναικῶν. Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ἀνῆκεν ὁ Δημήτριος. Πλούσιος ὢν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀγοράσῃ τὴν ἀρροσίωσιν τῆς ὑπηρετίδος, καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐζήτησεν ἐπιμόνως παρ' αὐτῆς νὰ κλέψῃ τὸν σταυρὸν τῆς Ἑλένης καὶ νὰ τὸν δώσῃ εἰς αὐτὸν ἀντὶ μικρᾶς παρχυθείας καὶ ἀνακουρίσεως τῆς θλίψεως του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεποιήθη ἡ ὑπηρετίς, λέγουσα ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ κλέψῃ, καὶ ὅτι δὲν στέργει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ λυπήσῃ τὴν κυρίαν της· ἀλλ' ἐκεῖνος ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτόν, τὴν κατέπεισεν ἐπὶ τέλους.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—οεθσε—

Τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος, κωμῆδία ὑπὸ Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ, κατὰ δὲ τὴν πρώτην ἔκδοσιν ὑπὸ Χρηστοφάνους Νεολογίδου. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Λαζάρου Α. Βιλαρᾶ 1857.

Τοιαύτην ἔχει ἐπιγραφὴν ἐν τῶν ἐντελεστέρων προϊόντων τῆς καθ' ἡμᾶς φιλολογίας, κωμῆδία ἥτις, ὅταν ἀποκτήσωμεν Ἑλληνικὸν θέατρον, δὲν θέλει ἀμαυρώσει τὴν δόξαν τῆς σκηνῆς ὅπου παρεστάθησαν τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ἀριστοφάνους. Χαίρομεν δὲ βλέποντες ὅτι τὰ ἀφελῆ ἀλλ' ἀκατέργαστα δημοτικὰ ἄσματα διεδέχθησαν ἐσκευμέναι ποιήσεις· μετὰ τὴν Πολυξένην ἐπῆλθεν ἡ Παρχιμονή, μετὰ τὴν Ἐρωφίλην καὶ τὰ Κορχικιστικὰ τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος.

Διαθρύπεται τφόντι ἡ ἐθνικὴ φιλαυτία τοῦ Ἑλλήνος ὁπόταν, μετὰ τριάκοντα μόλις ἐτῶν πολιτικὴν ὑπαρξίν, δύναται νὰ προτάξῃ ἱκανὰ μαρτύρια τῶν προσόδων τοῦ ἔθνους, καὶ ἂν εἰς μόνην τὴν ἱστορίαν τῆς καθ' ἡμᾶς φιλολογίας ἀναζητήσῃ αὐτά.

Ὑπάρχουσι πολλοὶ παρ' ἡμῖν, οἵτινες μετ' ἀκατανόητου ζήλου καὶ ἀδιακρίτως πάντα τὰ Εὐρωπαϊκὰ φιλολογικὰ προϊόντα θαυμάζοντας, φιλοτιμοῦνται νὰ φέρωνται ψυχρῶς πρὸς πᾶν ὅ,τι Ἑλληνικόν· καὶ ἐρ' ὅσον μὲν τὰ χεῖλη των μένουσι κλεισμένα, δὲν διακρίνεται ἐπ' αὐτῶν ἡ εἰρωνεία, ὅταν δὲ ἀπαξ ἀνοιχθῶσι, δὲν ἐξέρχεται ἡ χολή. Εἶναι πολλοὶ οἱ νομίζοντες ὅτι δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ μεσημβρία πρὶν ἀνατελεῖν ἡ αὐγὴ, καὶ νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ ἀνάκτορον πρὶν κτισθῇ ἡ καλύβη. Τὸ καθ' ἡμᾶς, χωρὶς νὰ κατηγορηθῶμεν

Ὅτι βουτούμεν εἰς ἐκφράσεις ἀνθρώπων

Κ' εἰς ποίησιν καὶ τὸ πολλαπλάσιον μας,

νομίζομεν ὅτι δὲν πράττομεν ἔγκλημα, ἀν' διαβώμεν πλησίον ἐνὸς ἀνθρώπου χωρὶς νὰ τὸ πατήσωμεν.

Πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ δύο κυρίως ἔχομεν, παραλείποντες τοὺς ἀρχαιοτέρους, τοὺς κωμικοὺς ἢ καὶ ἐν γένει σατυρικά ποιήματα γράφοντες, τὸν Ἰάκωβον Ρίζον καὶ τὸν Ἀλέξανδρον Σούτσο. Εἰς τὸν πρῶτον χρεωστούμεν τὴν Κορυαῖαν καὶ τὰ Κορυαϊστικά· εἰς τὸν δεύτερον, τέσσαρας ἢ πέντε κωμικοὺς, καὶ ἀρκετὰ σατυρικά ποιήματα. Ὅπως ἐπιχειρησώμεν τὴν ἀκριβῆ ἀνάλυσιν τῶν ἔργων τούτων, ἔργων οὐχὶ τῶν τυχόντων, ἤθελεν εἶσθαι χρεῖα ἰδιαιτέρως πραγματείας, καὶ ὁμολογοῦμεν ἐν εἰλικρινείᾳ ὅτι δὲν ἀγαπῶμεν πολὺ τὰς πραγματείας, ἀπ' οὗτου μάλιστα ἀνεγνώστημέν τινες ἐξ αὐτῶν. Τὰ Κορυαϊστικά δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔργον κωμικῶς μεγαλοφυΐας. Κατὰ τοῦτο ἂν μᾶλλον ἐπιτραπῇ νὰ διαφωνήσωμεν πρὸς τὸν Κ. Ραγκαβῆν. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ποίημα οὐ τις, ὁ ἥρωες κινδυνεύει νὰ πνιγῇ εἰς πᾶσαν πολυσύλλαβον λέξιν, ἔχει πολλὰ ὀλίγον τὸ ἐνδιαφέρον. Ἴσως ἔχει μεγάλαν ἀξίαν ὑπὸ τὴν φιλολογικὴν ἐποψίν, διότι πολεμεῖ σύστημα ὅπερ ὀλίγον ἔλευσε νὰ ὑπερισχύσῃ, ἀλλ' ὡς ποίημα παριστάμενον, ἔχει ἀτελείας. Ὁ ἀστεϊσμός του ἀναδιβάλλει ἐνίοτε τὸν γέλωτα εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ καὶ πολὺ συνεχῶς τὸ ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς.

Περὶ τοῦ Κυρίου Σούτσο δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ ὁμιλήσωμεν· εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ὃν τὴν κρίσιν δυσκόλως δύναται νὰ ἀναλάβῃ εἰς καὶ μόνος. Περιοριζόμεθα μόνον νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔγραψε τόσα, καὶ τόσον ἀλλήλων ἀπέχοντα, ὥστε οὐδὲν παράδοξον ἂν δὲν ἐπέτυχεν εἰς ἅπαντα. Εἰς τὰ σατυρικά ποιήματά του εἶναι ἴσως ὁ μόνος, ἀλλ' αἰ κωμικοὶ τοῦ, πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσωμεν, κατέχουσιν εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, ὅποιαν θέσιν ἡ Τουρκομάχος εἰς τὴν ἐπικήν. Πλουτοῦσιν ἐκφράσεων ἀστείων καὶ εὐφυῶν, ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν διατάζει πολλάκις ὁ ἀναγνώστης, ἂν, ὅσκις θυμιάζει ἢ ἐπαινεῖ, ἅπας ὁ ἔπαινος ἀνήκῃ εἰς τὸν Ἑλληνα συγγραφέα. Ἐπειτα, καὶ παράδειγμα ἔστω ὁ Ἀσώτος. Ὁ Σούτσος συγχέει τὴν κωμικὴν μετὰ τῆς τραγικῆς ποιήσεως, καὶ προσπαθεῖ νὰ λησμονήσῃ ὅτι τὸ χεῖλος, τὸ ὅποιον ἀπαξ διεστάλη εἰς μειδίαμα, πολλὰ δυσκόλως δύναται κατόπιν νὰ συσταλῇ εἰς ἐκφράσιν πένθους.

Εἰς τὸν κύριον Ἀλέξανδρον Ραγκαβῆν ἀπέχαιτο νὰ προικίσῃ τὴν Ἑλλάδα μετ' ἔργον πρωτότυπον εἰς τὸ εἶδος του. Ὑπῆρξεν εὐτυχὴς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὑποθέσεώς του, καθὼς καὶ εἰς τὸν τρόπον δι' οὗ τὴν ἀνέπτυξε. Δὲν περιορίζεται εἰς ὁδοὺς χιρκαθείας, δὲν οἰκοδομεῖ ἐπὶ βίσεως ἀερώδους. Ἐξέλεξεν ὅλην κωμικὴν, ὅπου ἦτον ἀνάγκη διορθώσεως. Ἦτο μία ἐποχὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καθ' ἣν πᾶς ἐνόμιζεν ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πλάστου ἰκανὸς δι' ὅποιανδήποτε ἀρχήν. Οἱ ἱατροὶ ἐγίνοντο διπλωμάται, καὶ οἱ ναῦται οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι.

Ὑπῆρξαν μάλιστα, φαίνεται, καὶ παραδείγματα τινὰ ῥαπτῶν, οἵτινες διὰ φιλοπατρίαν ὑπερβολὴν δὲν ἠθέλησαν νὰ μείνωσιν ὅπως ἄχρηστοι καὶ εἰς τὴν ὑπουργικὴν ὑπηρεσίαν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ ῥαπτικὴ εἶναι ἐπίπονον ἐπάγγελμα, ἀλλ' ὅχι πάλιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴν ἀφίνη στιγμὰς τινὰς εἰς τὸν μύστην τῆς, ὅπως δαπανηθῶσιν εἰς ἰδέαν τόσον εὐγενῆ καὶ φιλοπάτριδα. Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων διέρκει πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν πάντων, διότι οἱ ὑπουργοὶ οὗτοι, ἔνεκα πολλῶν ἄλλων διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων δὲν ἐλάμβανον καιρὸν νὰ γράψωσιν ἐνίοτε καὶ κἀνὲν ὑπόμνημα. Ἐδῶ πραγματικῶς ἦτον ἀνάγκη σατύρας, καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐξέλεξε (μὴ λησμονήσωμεν ὅτι εἰμεθα εἰς τὸ ἔτος 1845) ὁ Χρηστοφάνης Νεολογίδης.

Ἦρως λοιπὸν τοῦ δράματος εἶναι τις ῥάπτῃς ἐκ Σύρου, Κουτρούλης ὀνόματι. Φαίνεται δὲ ὅτι, κατὰ παράδοξον συγκυρίαν, δὲν ἦτον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκείνου τῶν ῥαπτῶν οἵτινες ἔχουσιν ἐμφυταν τὴν συναισθησὶν τῆς ἰδίας ἀξίας. Ἦλθον βίον ἥσανον μακρὰν τῆς τύχης τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, πλέων εἰς ὄνειρα ἔρωτος, καὶ αἰετοῦ ἐνθυμούμενος τὴν Ἀνθοῦσαν κόρην τοῦ Σπύρου ξενοδόχου ἐν Ἀθήναις, ἣν ἄλλατε πτύχυσεν νὰ ἴδῃ. Καὶ ἐπὶ τινὰ μὲν χρόνον κῆχαρισταίτο μετὰ τὰ ὄνειρα, ἀλλ' ἤλθε καὶ μία στιγμὴ, καθ' ἣν ἐσκέφθη καὶ περὶ τῆς πραγματικότητος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἀθήνας, ὅπως ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς ἐρωμένης του, προσλαμβάνων μετ' ἐαυτοῦ καὶ τὸν νέον μαθητευόμενόν του Στροβίλιν, οὗ τὴν ἱκανότητα πολλὰς ἀφορμὰς θὰ λάβωμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν ἀκολουθῶν. Ἐρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλλ' ἐδῶ κατὰ δυστυχίαν τὰ πράγματα ἔτρεχον ἄλλως. Ὁ Σπύρος, θετικῶς ὡς ὅλοι οἱ θεραπεύοντες τὴν θετικωτέραν τῶν ὁράξεων, ἦτον προδιατεθειμένος ὑπὲρ τοῦ ὑποψήφιου γαμβροῦ του, διότι τὸν εὕρισκε

Κρήμιον ῥάπτῃν, νοικοκύρη ἀνθρώπον,
καὶ διότι ἐκ φύσεως ἀπεστρέφετο

... Νέος πολιεφάδης προφαντὸς,
Αὐτοῦ ποῦ φέρουν γύρῃς μετ' ἑαυτοῦ μαλλίᾳ,
Μὲ τρύπα τ' ἔϊπη, καὶ μετ' ὀφθαλμοῦ καὶ κάλας

καὶ φαίνεται ὅτι εἶχε λόγους, δι' οὓς προσέθετε

Καὶ ποῦ ἂν εὗρω μετ' ἀπὸ τὴν θύρα μου,
Θεὶ νὰ τὸν στείλω μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν καρπὴν ἑμῆν;
Νὰ δὴν ἂν ἔχω ὑψηλὸν παράθυρον.

Ἡ κόρη τοῦ ὁμοῦ, ἥτις, πρῶτον μὲν ἠθέλην, ὡς ὅλαι αἱ ἀπόγονοι τῆς Εὐας, νὰ διατηρήσῃ ἀμύλητον τῆς ἀθωότητός της τὸ ἄσπερον τριαντάφυλλον, δεύτερον δὲ προστίμα ἀπὸ τὸν ῥάπτῃν τῆς Σύρου νέον ἀστυνομικὸν γραφεῖα, Λεωνίδα ἐκνθούλην ὀνόματι, ἀνθίστατο παντὶ σθένει εἰς τὴν ἐνωσιν ταύτην. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὴν ἀντίστασιν ταύτην ὑπέτρουν αἱ φλογερὰι φράσεις καὶ οἱ ὄρκοι πίστεως τοῦ ἀστυνομικοῦ φίλου της. Ἐν τούτοις ἀγὼ γέλλεται ἡ ἔλευσις τοῦ Κουτρούλη, καὶ οἱ δύο ἐρωμένοι γνωρίζουσιν ὅτι ὁ Σπύρος ποθεῖ τὴν ἐπιτυ-

χίαν του. Ἐπρεπε νὰ πολεμήσωσι τὸν ἐχθρόν. Ὁ Ξανθούλης, ὅστις δὲν ἐστερεῖτο ἐμπειρικότητος, ἐπρότεινε κατ' ἀρχάς, θανατίζοντας τὴν ιδεάν ἐκ τινος βίβλου, νὰ παρουσιασθῇ ἡ Ἀνθοῦσα εἰς τὸν ἀντιζήλόν του μεταμορφωμένη εἰς βρυκόλακιν, καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο τὸ καταλληλότερον μέσον διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς ὀλίγου.

Μ' ὁρᾷ μαλλὰ, καὶ ταπεινὸν τούτῳραν.

Ἡ νέα δικασ, ὡς ὅλαί αἱ νέαι, δὲν ἀγαπᾷ νὰ παίξῃ πολὺ μὲ τὸν θάνατον, καὶ προτιμᾷ ἄλλο μέσον, οὗ τινος ἡ ἐπιτυχία ἦτον ἀναμφισβήτητος. Ὁ πατήρ της, πρόδρομος τοῦ Κουτρούλη, ζητεῖ ἐκ προοιμίου τὴν συγκατάθεσίν της, καὶ ἀπορῶν διὰ τὰς ἀρνήσεις της, σωρεύει ἐπιπλήξεις ἐπὶ ἐπιπλήξεων, προχωρεῖ μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησίν του· ἀλλ' ὅλα τὰυτὰ διχλύνονται, ὡς καπνός, ὅταν ἡ Ἀνθοῦσα τῷ ἐνθυμίζει τὰς υποχρεώσεις, τὰς ἡποίας ταῖς ἐπιβάλλει τὸ γένος των. Ποῖος εἶναι ὁ ξενοδόχος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ μείνῃ ἀπαθής, ὅταν βλέπῃ ὅτι δύναται νὰ προσφθῇ ὁ ἐλάχιστος μῶμος εἰς τὴν εὐγενῆ του κατὰγωγὴν, ὅταν ἀκούῃ ἠχοῦντα εἰς τὰ ὦτά του στίχον, ὡς τὸν ἀκόλουθον:

Γαμβρὸν νὰ πάρῃ; ῥάπτειν καταδύχισαι;

Πᾶς τις μνηστεύει ὅτι ἡ ἀπόκρισις θὰ ᾔῃαι

... ναι, βίβλια,

Τὸ γένος μας δὲν λέγω, ἔμμος οἱ καιροί...

Μετ' ὀλίγους λοιπὸν δισταγμοὺς μένουσι σύμφωνοι νὰ μὴ δεχθῶσι τὰς προτάσεις τοῦ Κουτρούλη, εἰμὴ μόνον, ἀν' ὑποσχεθῇ ἀλλαγὴν ἐπαγγελμάτων. Ὑπὸ τοιούτους οἰωνοὺς παρουσιάζεται ὁ μελλόνυμφος. Ὁμιλεῖ ὡς ἀπὸ τῆς Πηνελόης, σωρεύει ἐπιθέτα ἐπὶ ἐπιθέτων, διαβεβαίωσι ὅτι ἡ καρδιά του εἶναι βελονοτροπημένη καὶ ψαλιδιστή, προσφέρει τέλος καὶ τὸ δικτύλιον τοῦ ἀρχαῖου. Ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία του, ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς φιλάτης του ὅτι, ἀν' δὲν γίνῃ ὑπουργός, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἐλπίδα ἀποτυχίας! Νὰ γένῃ, ναύτης, σκαφτιάς, ποδηματᾶς, τὸ ἀπερᾶσισεν, ἀλλὰ ὑπουργός! τὸ πρᾶγμα τῷ ἐφαίνετο ὀλίγον δύσκολον. Μόλον τοῦτο συμβουλεύεται τὸν μαθητευόμενον τοῦ Στροβίλην περὶ τῶν διὰ τὸν ὑπουργικὸν βαθμὸν ἀπαιτουμένων, καὶ ἐξέρχεται ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐρωδιασμένος μὲ χρήματα, πρὸς ἀγορὰν ἐπιβροῆς, ἥτις ἐκρίθη προσὸν ὑπουργικὸν τῶν ὧν οὐκ ἔνευ. Ὡς ἀμοιβὴν δὲ τῶν περιελθουσῶν καὶ μελλουσῶν ἐκδουλεύσεών του, ὑπόσχεται αὐτῷ ὁ ὑποψήφιος ὑπουργός νὰ προικίσῃ τὴν μελλόνυμφόν του.

Τὴν μαυρομάτα, τὴν μαριόλα Τηνηλιά.

Τετέλεσται λοιπὸν! ἔλυσε τὴν σκάφην του εἰς τὸ μέγαλον πέλαγος.

Ἐχω ἄδικον νὰ σκέπτωμαι ἐνίστε ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα δύναμις μετὰ τὴν ἀτυλίαν, τὸ ἀξιοθυμαστότερον πρᾶγμα μετὰ τὴν ἡλεκτρικὴν τηλεγραφίαν;

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπαυράσασιν, τρία κόμματα διήρουν τὴν Ἑλλάδα. Προΐκειτο λοιπὸν νὰ ἐκλέξῃ ὁ Κουτρούλης μεταξὺ τῶν τριῶν ἄλλως ἦτον ἐδύνατον νὰ καταλάβῃ τὴν

ὑπουργικὴν ἑδρὰν ὁ ἱκανώτερος τῶν ῥαπτῶν. Μετὰ τὴν διπλωματικὴν ἐκπλήρωσιν τῆς υποχρεώσεως ταύτης ἀναδέχεται ὁ Στροβίλης νὰ διχιδώσῃ τὸν διορισμὸν τοῦ φίλου του, ὡς ὑπουργοῦ, συμβουλεύων τοῦτο καὶ εἰς αὐτὸν, καὶ προτείνων ὡς ἀναντιρόητον ἐπιχείρημα τὸ γνωστὸν καλομαλέτα κ' ἐργάζεται. Σημειώσατε ὅμως ὅτι ὁ Στροβίλης δὲν ἐπτήριζεν ὅλας τὰς ἐλπίδας του μόνον εἰς τὸ τέχνασμα τοῦτο. Συνέπεσε νὰ ἔχῃ καὶ ἐν ἄλλῳ μέσον ἰσχυρὸν,

Τὸν τρίτον παραμύθητον εἰς τὴν Ἀθήν.

καὶ περιττὸν νὰ εἰπωμεν πόσον πολὺτιμος ἡδύνετο νὰ ᾔῃαι εἰς τοιαύτην περίστασιν ἡ γνωριμία αὕτη. Ἐν τούτοις ἡ μεγάλη εἰδησις διεδόθη. Ὁ πρῶτος ὅστις τὴν ἀναγγέλλει εἰς τὴν Ἀνθοῦσαν εἶναι ὁ δυστυχὴς φίλος της Ξανθούλης. Ἡ Ἀνθοῦσα δυσκολεύεται κατ' ἀρχάς νὰ τὸ πιστεύσῃ, τοῦτο ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ σκεφθῇ κατ' ἐαυτὴν ὅτι δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος ὁ ὑπουργικὸς τίτλος, καὶ εἰς τὰς περὶ σταθερότητος ἐρωτήσεις τοῦ φίλου της δὲν ἀπαντᾷ, παρὰ ἡξίας ἀνῆξας. Εἰς τὸν Στροβίλην μάλιστα ἐκφράζεται καὶ ὀλίγον σαφέστερα. Ὁ Σαίξπηρος εἶναι μέγας ποιητής, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον, ὅταν ἔλεγεν — Ἀστασία, τὸ ὄνομά σου εἶναι γυνή. Ὁ Ξανθούλης, εἴτε ἀνέγνωσεν, εἴτε δὲν ἀνέγνωσεν τὸν Σαίξπηρον,

Καὶ περὶ τούτου ἔχω τὴν ιδίαν μου,

εἶχε, φαίνεται, τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ σταθερότης εἶναι μίαν πολυτέλειαν, ἥτις ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθίσταται σπικνωτέρα, καὶ ὅτι καμμία χιών δὲν δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν ἥλιον τῆς δόξης τῆς ὑπουργικῆς. Δὲν κρίνει λοιπὸν ἄσκοπον νὰ τὴν διαβεβαιώσῃ περὶ τῶν σκοπῶν της, ὡς ἐξῆς:

Ἄν μ' ἀπιστήτης, ἂν γενῶ μανικὸς,
Καὶ ἢ θ' ἀνῶ εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς
Τὴν πόλιν, ὅλη ὡς λαμπάδα νὰ καί,
Ἡ θεὰ πρῶ μ' αὐτὸ, μ' αὐτὸ τὸ στόμα μου
Τὸ αἷμά του, τὸ αἷμά σου, τὸ αἷμά μου,
Ἡ δὲ γενῶ καλέγητες.

Ἀλλ' ἂς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι οἱ ἐρωτικοὶ καθὼς καὶ οἱ ὑπουργικοὶ ὄρκοι, ἔχουσι, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Στροβίλη, μίαν θύραν ἀπ' ὀπίσω των. Ὁ Κουτρούλης ἐν τούτοις, πεπεισμένος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, δέχεται, τῶν μὲν τὰς δεήσεις, τῶν δὲ τὰ δῶρα μὲ ὑπουργικὴν τῷ ὄντι μεγαλοπρέπειαν. Καὶ μὲν ἔκχευε κατ' ἀρχάς σφάλματά τινα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει πολὺ νὰ τὴν ἐκολάκευταν, ἀλλὰ — *chasse ton naturel, il revient au galop*, λέγουσιν οἱ Γάλλοι· καὶ ἔπειτα τὰ σφάλματα ταῦτα ἀναπληροῖ δι' αὐταπρονήσεως καὶ γενναιοδωρίας ἀξιοσημειώτου. Εἰς ἐρχομὸν τοῦ γράφον τινὰ, ὅστις, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας δύο ἄρθρα, ὧν τὸ μὲν ἤρχετο οὕτως περὶ που·

Ἔστινα, τίνοι περὶ τῶν ὑπουργῶν τὸν μέγαν Κουτρούλην· τὸ δὲ,

Βεβαίωμα σὺ, ἀνθρωπίνε, ἀνδράποδον, σὺ, κύρ Κουτρούλη, ὡς ἀμοιβὴν τῆς υποστηρίξεώς του προτείνει ἀίσχρως συμφωνίας, ἀπαντᾷ μετὰ μεγίστης καταφρονήσεως,

ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας εἰς ποιητὴν, ὅστις δὲν εἶχε πῶς νὰ καλύψῃ τὰς δάφνας του, χαρίζει τὸ παλαιὸν του φόρεμα.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ Σπύρος ἀπελθὼν κατὰ τὸ σύνθημα εἰς τὰ μαγειρεῖα τ' αὐλικὰ, ὅπου ἐμάζωνε τ' ἀπομαγειρεύματα, ἔμαθε, μετὰ μεγίστης βεβαιότητος, πιθανῶς ἀπὸ τὸν τρίτον παραμάγειρον, τὸν διορισμὸν τοῦ Κουτρούλη, ὡς ὑπουργοῦ. Καί ναι μὲν εἶχεν ἀκούσει καὶ ἄλλοτε περὶ τοῦ διορισμοῦ τούτου, ἀλλ' ὅχι ποτὲ εἰς τόπον τοσούτην περιβεβλημένον ἐπισημότητα. Τρέχει λοιπὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ δίδει τὴν ἐπίσημον ἀγγελίαν. Μαντεύετε ὅτι πρῶτον συγχαίρεται τὸν Κουτρούλην . . . ἡ Ἀνθούσα, καὶ ὅτι, ἀφοῦ ὁ φόβος τοῦ κυρὰ ράπτεινα παρήλθε, δὲν ὑπῆρχε λόγος, δι' ὃν νὰ μὴν ἐκπληρωθῶσιν αἱ δεήσεις ἀνδρὸς κοσμουμένου μετ' τὸν τρίκερον. Ἄς εὐχνηθῶμεν μετὰ τοῦ χοροῦ

Ἦ Ἑλλάς νὰ ἔδῃ

Περὶ τὸν μέγαν ὑπουργόν της θάλλοντας
Δέκα ὑπουργίσκους,

καὶ ἄς εἰπώμεν μετὰ τῆς Ἀνθούσης

Πτωχέ μου Λεωνίδα, εἴν' ἡ τύχη σου!

Ὅπως ὁ Κουτρούλης καταστήσῃ τὸν γάμον του ἐπισημότερον, ὑπόσχεται νὰ διανεῖμῃ εἰς τοὺς φίλους ἀντὶ τραγημάτων, θέσεις καὶ ὑπουργήματα. Ὅταν ὑπέσχετο τοῦτο, δὲν ἤξευρε, φαίνεται, ὅτι ἔτρεχεν εἰς τὴν ἀπώλειάν του. Ὁ εἰς εἶναι ἡ καιομένη βάτος ἡ ὑπουργική. Νὰ μὴ δώσῃ τις μίαν σύνταξιν εἰς τὴν καιομένην βάτον; Τοῦ ἄλλου ὁ ζῆλος διὰ πυρός καὶ ὕδατος. . . . Τοιοῦτος ζῆλος δὲν ἀξίζει ἓνα μισθὸν καὶ δύο, τρία ἐπιμίσθια; Ὁ Στάθης πάλιν νὰ ἀδικηθῇ εἰς τὰς λαμπρὰς ἡμέρας του ἀπὸ τὸν ἐξοχώτατον; Ἐπειτα τί ζητεῖ; μόλις ἓνα κόκκαλον ὑγειονομοτελεωτικολιμεναρχολοιμοκαθαρθήριον καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ προκάτοχος τοῦ τολμαῆ νὰ λέγῃ ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης τοῦ ἔκοψε στραβὰ τὸ πανταλόνι. Ἄμ ὁ Θωμᾶς; Ἄμ ὁ Μάρκος; Ἄμ ὁ Πανᾶγος; Ἐτελείωσεν ἡ ὑπομονὴ τοῦ Κουτρούλη, καὶ ἰδοὺ ἡ πρὸς τοὺς γιᾶρους ἀπάντησίς του

. . . Τάχα ἐνομίσατε

Πῶς διὰ τοῦτο διορίζοντ' ὑπουργοί,
Διὰ νὰ τρέφουν τοὺς ἀργούς κροφῆνας σᾶς,
Νὰ μαγειρεύουν τὴν Ἑλλάδα σούβρῃ
Καὶ νὰ σᾶς δίδουν νὰ τὴν καταπίνετε;

Ἐπὶ τέλους μάλιστα προσθέτει, πιθανῶς διὰ νὰ μὴ γένῃ ἐπαισθητὴ ἐν Σύρῳ ἡ ἀπουσία του,

Πηγαίνετε, γενῆτε ῥᾶπται, μάγειροι.

Ποτὲ καταιγὶς δὲν ἔγειρε τόσον θόρυβον, ὅσον ἡ ἀγόρευσις τοῦ Κουτρούλη. Ὁ ὄχλος δὲν ἦτον ὀλιγώτερον αὐτοῦ ῥητορικός. Ἀπειλεῖ τὸν ἀντεθρικὸν ὑπουργόν, ὡς παραγνωρίσαντα τὰ δικαιώματά του. Ἀναμινύει τὴν φιλοσοφίαν εἰς τοὺς λόγους του· τῷ ἐνθυμίζει τὸ αὐταμαρτίας ματαιότητων τὰ πάντα ματαιότης εἶ.

Μὴ θαρρῇς τὸ ὑπουργεῖον εἶχεις κληρονομήσει;

Τὸ ὅλον δὲ καταλήγει ῥητορικώτατα

Καὶ κατέβ' ἀπὸ τὴν ἑδρὰν, ὅπου καλοκάθεσται
Εἰδεῖν θί νὰ σὲ ρίψω κάτω κατακέφαλα,
Καὶ θί νὰ σὲ συντροφεύουν γρόνθοι καὶ λακτίσματα.

Ὁ θόρυβος αὐξάνει. Σχηματίζονται δύο στρατόπεδα, οἱ συμπαλιτευόμενοι καὶ οἱ ἀντιπαλιτευόμενοι· ἐννοεῖται δὲ ὅτι εἰς τοὺς πρῶτους περιλαμβάνονται ὅσοι δὲν ἠδικήθησαν εἰς τὰς λαμπρὰς ἡμέρας του ἀπὸ τὸν ἐξοχώτατον. Οἱ μὲν ὑβρίζουν τοὺς δέ.

Ἡμίχορος α'.

Τὴν ἡρώικὴν Ἑλλάδα ἐπιδροδέσατε.

β'.

Τὴν πατρίδα εἰς λεόντων ἄντρον μετεβάλατε.

α'.

Κατεφάγατε τὸ ἔχειν τοῦ ἐργατικοῦ λαοῦ.

β'.

Ἀπὸ σᾶς τοὺς ἀδελφάγους τὸ ἐπροφυλάξαμεν.

α'.

Κακουρήσατε

β'.

Κακούργους.

α'.

Ἐφρονέσατε

β'.

Φονεῖς

α'.

Εἰσθε ὅλοι κακοήθεις

β'.

Εἰσθε ὅλοι ἀτιμοί.

Τοῦ Κουτρούλη τὸ κυριώτερον προτέρημα δὲν ἦτον ἡ ἀνδρεία. Εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν δύναται τέλος πάντων νὰ δρέπῃ ὅλων τῶν ἀρετῶν τὰ ἄκρα κόρυμβα καὶ ἔπειτα εἶναι γνωστὸν τὸ Aux grands cœurs donnez quelques faiblesses. Καὶ ἐξ ἀρχῆς τὰ πράγματα δὲν τοῦ ἐράνησαν τόσον καλά. Ἀλλὰ ὁ φόβος του ἐκορυφώθη ὅτε ἤκουσε ὅτι ἤρχισε νὰ γίνηται λόγος περὶ παλουκιοῦ καὶ ἀγρόνης. Φαίνεται ὅμως ὅτι πραγματικῶς ἡ στιγμὴ ἦτον κρίσιμος, διότι καὶ αὐτὸς ὁ σκεπτικὸς Στροβίλης δὲν κρίνει ἀποσκοποῦ νὰ λάβῃ ἀσφαλιστικὰ τινα μέτρα, καὶ νὰ κάμῃ μάλιστα ἐπιδείξιν τῶν προπαρασκευῶν του λέγων

Κᾶπως ἐϋλον μοῦ βρωμοῦν τὰ πράγματα.

Ἐγὼ ἔχω τὸ ψαλίδι καὶ τὴν πῆχυν· ἔτοιμα.

Ἐνῶ δὲ ὁ Σπύρος τρέχει εἰς τὸν ἀστρονόμον νὰ προλάβῃ τὸ κακόν, ὁ Κουτρούλης ἀπορασιζεῖ ἡρώικην ἀπόρρασιν, καὶ λαμβάνει τὸν λόγον

Ἀδελφοί μου, εἴν' εἶναι οἱ μισοὶ μας ἀτιμοί

Καὶ οἱ ἄλλοι κακοήθεις, ποῖος εἶναι τίμιος;

Ἄφει· οἱ ἐχθροὶ τὰς ὕβρεις νὰ μᾶς δαφνολύσωσι

Κ' εἰς τὰ νεῦρά σας δυνάμεις ἂν αἰσθάνεσθε ἀνδρῶν,

Ἐχετε εἰς τί γενναῖον νὰ τὰς ἐξοδεύσατε.

Μόλις ἐτελείωσε, καὶ ὁ ἡμίχορος ἀπαντᾷ

Ὅσας ἔχομεν δυνάμεις θὰ τὰς ἐξοδεύσωμεν

Σὲ, κ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἡμῶν νὰ σᾶς κομπανίσωμεν.

Καὶ τῷ ὄντι θραύουσι τὰ καθίσματα, ὀπλίζονται καὶ οἱ μὲν, καὶ οἱ δέ, καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' ἀλλήλων. Εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν εἰσέρχεται ὁ Ξανθοῦλης, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ

Σπύρου, καὶ ἐπιτάττει δυνάμει τοῦ ἀξιωματοῦ του σιωπῆν. Ἡ Ἀνθοῦσα, ἥτις, καθὼς γυνή, ἔχει τὰς ἀκάνθας τῆς, ὠφελεῖται ἀπὸ τὴν παρουσίαν του διὰ τὴν ἀναγκασίαν τὸν μετὰ τοῦ Κουτρούλη γάμον τῆς, διαβεβαιούτα συγχρόνως αὐτὸν ὅτι θέλει φροντίσει νὰ λάβῃ ἀνάλογον προσδοκασμὸν. Ἀλλὰ ποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία τῆς, ὅταν ὁ Ξανθοῦλης, ἀντὶ νὰ γένῃ ἢ μανιακὸς, ἢ καλόγηρος, τῇ ἀπαντᾷ ψυχρῶς ὅτι δυνάμει τοῦ ὑπαστυνομικοῦ βιβλίου ὃν ἐσχάτως ἔλαβεν, ἔρχεται νὰ φέρῃ τὸν ἐξοχώτατον εἰς τὴν φυλακὴν.

Διδίτι, διαδώσαι εἰδῆσαι φευδῇ,

Ἐφερὶ ῥήξαις, σὺγκρουσιν καὶ ταρχαίς.

Μόλις ἡ ἐγγύησις τοῦ πενθεροῦ του σώζει τὸν Κουτρούλην ἀπὸ τοῦς ὀνυχας τῆς ἀστυνομίας. Ἡ δὲ δυστυχὴς Ἀνθοῦσα

Θὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος ῥάπτεινα!

Καιρὸς εἶναι ἤδη νὰ διορθώσωμεν τὸ λάθος, ὃ ἐπράξαμεν, μὴ ἀναγγεῖλαντες ὅτι ὁ Στροβίλλης ἔλαβεν ἐκ προεκταβολῆς τὴν προῖκα τῆς Σοφοῦλας του, καὶ νὰ παύσωμεν τὴν ἀνάλυσιν τῆς ὑποθέσεως, διὰ τῆς ἐξῆς σοφῆς παρατηρήσεώς του·

Ὅταν ὁ κόσμος ὅλος ἐμπεριέχεται,

Καὶ γίνῃ ὅσων λαλῆς μαλλίᾳ, καὶ ταρχῇ,

Κ' ἐχλοδοῇ, καὶ ὕλα διὰ τίποτε,

Οἱ ἄνθρωποι θὰ λέγουν παροιμιᾶς,

Ὁ γὰρ μοῖρο τοῦ Κουτρούλη εἶσι ἔγχευε.

Λ. Σ. Η.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΝΕΑΣ ΜΕΘΟΔΟΥ

πρὸς καλλιτέρευσιν τοῦ οἴνου.

—ooo—

Ἡ ποιότης τοῦ οἴνου δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐμπεριεχομένου οἴνοπνεύματος, δι' οὗ προσκτᾶται ὁ οἶνος μεθυστικὴν δυνάμιν, οὔτε ἐκ τῆς ζαχαρώσεως, δι' ἧς ἀποκτᾷ τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν, ἣν ἔχει ὁ οἶνος τῶν θερμῶν κλιμάτων, ἀλλ' ἐκ τοῦ λεγομένου ἀρώματος (bouquet,) τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τοὺς παλαιούς οἶνους, σχηματιζόμενον μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐκ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ. Ἡ βελτίωσις συνίσταται εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀρώματος εἰς ἣν ὁ οἴνοποιὸς ὀφείλει νὰ ἐπιστᾷ τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Κύριος Somering ἀπομιμεῖται παλαιὸν οἶνον κατὰ τὴν ἀκόλουθον μέθοδον·

Οἶνος νέος ἐντίθεται εἰς εὐρύστομα ὑάλινα ἀγγεῖα, ἃ τινὰ δένονται διὰ βραχέος φύσης· ἐὰν δὲ αὕτη βραχὴ κατὰ καιροὺς δι' ὕδατος, ἐξέρχεται τὸ ἐν τῷ οἴνῳ ὕδωρ ἐν εἶδει ἀτμοῦ, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ οὕτω ἀποκαθίσταται ἐκείνος μᾶλλον πνευματώδης.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι οἶνος διατηρηθεὶς εἰς ξυλίνους κάδους βελτιοῦται, καθίσταται κατ' ὀλίγον μεθυ-

σικώτερος, καὶ ἡ ποσότης αὐτοῦ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐλαττοῦται. Τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον συμβαίνει ἐκ τούτου, ὅτι διὰ τῶν πόρων τοῦ ξυλίνου κάδου διέρχονται οἱ ὑδατώδεις ἀτμοί, ὅχι οἱ τοῦ πνεύματος, ὥστε ἐλαττοῦται μὲν τὸ ὕδωρ ἀλλ' αὐξάνει τὸ πνεῦμα. Ἐὰν ὁ οἶνος μείνῃ ἐγκλεισμένος ἐν λαγύναις, σχηματίζεται τὸ λεγόμενον ἄρωμα.

Μέσον λίαν πρόχειρον καὶ εἰς αὐξήσιν τοῦ ἀρώματος κατάλληλον εἶναι ἡ προσθήκη τοῦ ἀνθους τοῦ κλήματος, ὅπερ ὁ Λινναῖος ἀνέστησε· διὰ τοῦτο οἱ θέλοντες νὰ κατασκευάσωσιν οἶνον καλόν, πρέπει νὰ συλλέξωσι τοιαῦτα ἄνθη, καὶ νὰ τὰ διατηρῶσι καλῶς ξηρανθέντα ὅπως προσθέσωσιν αὐτὰ εἰς τὸ γλεῦκος. Ἡ συλλογὴ αὕτη γίνεται κατὰ προτίμησιν μεθ' ἡμέραν αἰθρίαν καὶ θερμὴν, κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε διαχέουσι τὰ ἄνθη πλείονα εὐωδίαν. Ἔνεται δὲ καταλλήλως ἡ συλλογὴ τεινασσομένων τῶν ἀνθῶν διὰ ξυλινῶν ἐπὶ πινακίου. Ἀφοῦ δὲ συλλεχθῶσιν ἐξαπλόνονται ἐπὶ τραπέζης ἐντὸς οἰκίας, καὶ καλύπτονται διὰ καθαράς σινδόνης ἕως οὗ ξηρανθῶσι καὶ μετὰ ταῦτα τίθενται ἐντὸς ἀγγείου ὑαλίνου, οὗτινος τὸ στόμιον καλύπτεται διὰ φύσης βοεῖας· φυλάττεται δὲ τὸ ἀγγεῖον εἰς τόπον ξηρὸν καὶ σκιερόν. Ἐν καιρῷ τῆς οἴνοποιας, βάλλεται τις ποσότης ἐκ τῶν ἀνθῶν τούτων εἰς σακκίον λινὸν καὶ ῥίπτεται εἰς τὸ γλεῦκος.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλη μέθοδος. Ἐντὸς ποσότητος οἴνου καλοῦ, βάλλονται ἄνθη ἐκ τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἀφοῦ τὸ ἄρωμα μεταδοθῇ καλῶς εἰς αὐτόν, διαμοιράζεται ἀνάλογος ποσότης τοῦ οἴνου τούτου εἰς τὰ λοιπὰ ἀγγεῖα ἵνα οὕτω μεταδοθῇ καὶ εἰς πάντα τὸ ἄρωμα.

Σ. ΔΑΝΔΕΡΕΡ.

ΔΙΑΦΩΡΑ.

—ooo—

ΔΥΟ ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ. Πρὸ τινων μηνῶν ἐπίσκοπός τις ἐλειτουργεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰσπανίαν Κορωνίᾳ. Εἰς δὲ τῶν περιεστώτων ὅστις εἶχε συνηπηρετήσῃ μετὰ τοῦ λειτουργούντος εἰς τὸν στρατόν, ἀνεγνώρισεν αὐτόν καὶ ἐθαύμασε πῶς ἔφεραν ἀρχιερατικὴν στολὴν ἐνῶ ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε κακὸς στρατιώτης. Ἡ ἀπορία του αὕτη κοινοποιηθεῖσα καὶ εἰς ἄλλους προεκάλεσεν ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων τοῦ πανιερωτάτου. Ἰδοὺ δὲ τί ἐξήχθη ἐκ ταύτης·

Ὁ Ἰωάννης Ἰωσήφ Παρεῖρας, πρώην στρατιώτης, λειποτακτῆσας κατέφυγεν εἰς Πορτογαλίαν, ὅπου, ὡς ἔχων θεολογικὰς τινὰς γνώσεις, παρέστησεν ὅτι ἦτο ἐξόριστος ἐφημέριος συντάγματος. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ὑπωπτεύθη τὸν δόλον, περιεποιήθησαν αὐτὸν